

Biztos végpont

Kezdő ének: 66.1 – „Örvendj egész föld az Istennek...”

Derekas ének: 465.1-4 – „Szelíd szemed Úr Jézus...”

Fohász:

Szemeimet a hegyekre vetem, honnan jön az én segítségem? Segítségem az Úrtól van, aki alkotta az eget és a földet.

Lekció: Jer 17,9-18

Imádság:

Szerető Édes Atyánk a Jézus Krisztus által!

Köszönjük, hogy ma is vár bennünket ez a hajlék és vár bennünket a Te jelenléted. Köszönjük, hogy itt a mi reménykedő tekintetünk a Te szelíd szemeddel találkozhat. Te ismered a mi szívünket: Te látod minden botlásunkat. Arra kérünk most, hogy Te gyógyítsd és tisztogasd a mi szívünket! Add, hogy letehessük terheinket és újult erővel követhessünk Téged! Kérünk, hogy bíztass, emlékeztess bennünket igéd által most is, hogy szereteted a miénk, amit Fiad kereszthalálában bizonyítottál nekünk! Kérünk, legyen itt közöttünk a Te Szentlelked: formáljon és gyógyítsa Ő bennünket! Ámen.

Készülő ének:

Énekszóval is kérjük a Szentlélek megvilágosító erejét! Énekeljük a 372.4-5 – „Te tanítád régenten a prófétákat...”

Textus: 2Pt 3,1-7

A hívők tisztán látják a végpontot

Szeretett Testvéreim!

Még keresztyén emberként is zavarban vagyunk akkor, amikor világ végéről, a végidőről, az apokalipszistről, az (h)armageddonról, az Ítélet Napjáról van szó a Szentírásban. Általános emberi jellemző az, hogy homályosan látunk ebben az ügyben. Előfordul az, hogy azért nem foglalkozunk az utolsó nap jelentőségével, mert gyakran azt sem tudjuk még, hogy mit tartogat számunkra a holnap? „Miért foglalkozzak a világ végével, ami távol van, ha azt sem tudom, hogy mi lesz velem holnap?” „Nem tudom, hogy meddig marad meg az állásom, nem tudom, hogy hogyan fizetem vissza a hitelt, nem tudom, hogy mi lesz velem a jövőben...” Ilyen körülmények között érthető, hogy sokunk nem foglalkozik a végidőkkel. Távolítjuk magunktól a Végő Ítélet gondolatát: egyrészt a hétköznapiok küzdelmei miatt, amelyekből gyakran ki sem látszunk, de előfordulhat, hogy az egészhez eleve szkeptikusan állunk hozzá. „Hiszem, ha látom!” „Majd meglátjuk!”

Azonban ha nem látjuk a végpontot, akkor nem tudjuk, hogy mit tegyünk a jelenünkben. Ha nincs cél, akkor nem tudjuk, hogy merre tegyük meg a következő lépésünket a jelenben. Ha egy futó számára sem világos, hogy hol kezdődik, és hol ér véget a verseny, akkor a futása céltalan és értelmetlen. Gondoljuk csak el, hogy mi lett volna, ha kijelölt cél és útvonal nélkül szaladgáltak volna a Dunának mind a két oldalán a futók a Komáromi Napok futóversenyén. Fejetlenséget és zűrzavart okoz, ha nincs végpont, végcél, ami meghatározza a jelen lépéseit és döntéseit.

Péter leveleinek fő célja az, emlékeztessen erre a végpontra, ami eligazít bennünket a jelenben. Péter feleletet adj a szkeptikusok és bizonytalankodók kétkedésére. Ez már a második levele, amit azért írt meg, hogy emlékeztetéssel ébresztgesse a hívők tiszta gondolkodását. Emlékeztetni akarja a hívőket arra, hogy tudják, hogy van biztos végpont. A világ számára ez a végítélet. Erről mind az ószövetségi próféták, mind az újszövetségi apostolok Isten szavát hirdelve beszélnek. (v.2.) A hívő ember gondolkodása nem lehet bizonytalan ebben az ügyben, hanem tisztán kell lásson. Tisztán kell látni a végpontot, hogy tisztán láthassuk a jelenünket. Az a görög szó, amit itt tisztának olvasunk eredeti értelemben annyit jelent, hogy „a nap fényébe tartott”. Ugyanis az ókorban a hibás cserepedények töréseit, repedéseit viasszal kenték be, hogy fent tartsák az edények víztartó képességét. Azonban ezek az edények már csak másodrendűek voltak a hibátlan cserepekhez képest. Úgy lehetett megállapítani a kerámia eredetiségét, minőségét és tisztaságát, hogy napba tartották azt: és így meglátszódott, hogy viaszos-e az edény vagy sem.

Péter erre buzdít: hogy a mi gondolkodásunk is legyen tiszta – napba tartott, hogy lássunk át a szítán, hogy ne tévesszen meg bennünket a szkepticizmus vagy a hétköznapi bizonytalanságai, hanem hogy tisztán lássuk a lényegét. Ne legyen másodrendű a mi gondolkodásunk azáltal, hogy tagadjuk a végső ítélet komolyságát. Van végső ítélet, méghozzá ez az ítélet nem eltávolítható, hanem itt kopogtat az ajtónkon. Péter szerint már a 2000 évvel ezelőtt élt keresztyének is az „utolsó napokban” éltek. (v.3.) A mai körülmények között is nyugodtan fenntarthatjuk ezt a kijelentést. Ezért a mai napon a mi gondolkodásunkat is meg akarja tisztítani az ige az emlékeztetés által, hogy a végidőkre tekintve eligazítást nyerjünk a hétköznapi küzdelmeiben.

kétkedők kérdése: hol a vég? – mai szkepticizmus

Már a próféták idején is kérdőre vonták Isten ígéreteinek beteljesedését és azok komolyan vehetőségét. Jeremiás fejéhez is hozzávágták a következő mondatot: „Hol van már az Úr ígéje? Teljesedjék már be!” Péter korában olyan tévtanítók jelentek meg, akik ehhez hasonlóan az erkölcsi léhaságot, felelőtlenséget a végítélet eltávolításával, kérdőre vonásával támasztották alá. Gondolkodásuk emberileg nézve megdöbbenően logikus: „Ha nincs végítélet, akkor bármit megtehetünk.” „Hol van az Ő eljövetelének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva.” (v.4.) Ugyanis az első század második felére: a 60-as évekre, Krisztus mennybemenetele után 30 évvel az apostolok, akik tanítványokként szemtanúi voltak Jézus életének, kezdtek meghalni. Kezdett elmúlni az a generáció, amelyik még személyesen ismerte a testet öltött Urat és mégsem történt meg a világ végső ítélete. Ez kétkedéshez, szkepticizmushoz vezetett.

Logikusnak tűnik ez a gondolat, azonban Péter rámutat, hogy olyan hamis, mint a viaszozott edény. Épnek, teljesnek tűnik... de valójában téves gondolkodás. A természet rendjére hivatkozik, de megfélemlít rőla, hogy a természetet és annak rendjét ki alkotta, ki tartja fent. Természeti törvényszerűséget emleget, hogy az erkölcsi törvénytelenégeket igazolja.

De hamis a gondolkodásuk, hiszen volt már a történelemben kozmikus ítélet: méghozzá az özönvíz. Péter Noé történetével mutatja be, hogy a víz, ami a teremtésben is fontos szerepet játszott Isten szavára, ha kell pusztító erővé tudott fordulni. Így nem a természeti jelenségek rendjében kell végső soron bízni, hanem abban az Istenben, aki ezt a rendet megalkotta és fenntartja. A tévtanítók egy korabeli deizmust vallanak: miszerint Isten ugyan megteremtette a világot, de onnantól kezdve a maga törvényszerűségei szerint működik az. Péter ezzel szemben az élő Istenbe vetett hitet és felelősséget erősíti.

Ehhez hasonlóan létezik egy mai tudományos szkepticizmus is a bibliai világvégevel kapcsolatban. A tudósok kikövetkeztették, hogy a Napunkban történő magfúzió körülbelül 5 milliárd év múlva ér el arra a szintre, hogy az égítést vörös óriássá duzzadjon, majd pedig összeroskadva fehér törpévé váljon: azaz megszűnjön az eddigi energiát adó működése. Van aki az Androméda galaxis 1,5 milliárd év múlva bekövetkező felénk való sodródásával azonosítja a világvéget. De ez is még nagyon messze van. „Van még bőven időnk!” „Ráérünk mi még arra!” Nem a tudományos következtetéseket vonja kétségbe az ige, hanem az ezekre épít emberi léhaságokat. Hiszen ezzel az eltávolító gondolkodással függ össze az a nézet, miszerint nem is lesz ilyen Isten által tartott végső ítélet. „Nem lesz elszámoltatás! Ezt csak a papok azért találták ki, hogy félelemben tartsák az embereket. Mi ezt a gondolkodást már rég meghaladtuk, levetettük magunkról...” – mondják egyesek.

Talán eddig nem is gondoltuk így, de az a tévtanítás, amiről Péter 2. levelében olvastunk, amint látjuk: mára már a korszellem részévé vált. De ha a végcél és a végidő homályba kerül, akkor a jelenben sorozatos hibákat, bűnöket követünk el. Szabadosságra, nyereszkedésre és önzésre buzdítottak a Péter korabeli tévtanítók, azonban ez ma sincsen másként. Ha nincs végítélet, akkor ma mindent szabad! Ha nincs Isteni igazságszolgáltatás, akkor nem számít a felelősség! Azonban amint a mai felvilágosult ember kiüresíti a mennyet, akkor a maga szívét önzéssel tölti meg. Péter szerint éppen a vágy az, ami a leginkább meghatározza az ilyen ember viselkedését. Kicsapongók, dőzsölnek, parázna vággyal teltek, másokat szép szavakkal fosztanak ki, megvetik, amit nem ismernek.

De Péter előtt már az Ószövetség idejében is felemelték a hangjukat a próféták az önző és rövidtávú célokat követő életmód ellen. Jeremiás az emberi szívet nevezi az ilyen gondolatok kiindulópontjának: „Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan; ki tudná kiismerni?” (Jer 17,9) Viszont arról is biztosít, hogy lesz a történelemben egy pont, amikor mindenki el kell tudjon számolni az életével. Az Úr lát bennünket, ismeri a szívünket. Ahogyan Jeremiás által mondja az ige: „Én, az Úr vagyok a szívek ismerője, a vesék vizsgálója, mindenkivel úgy bánok, ahogyan életének tettei és gyümölcse szerint megérdemli. Aki törvénytelenül gyűjt gazdagságot olyan, mint a madár, amely idegen tojásokon ül. Élete derekán itt kell hagynia, és a végén bolondnak tartják.” (Jer 17,10-11) Aki tehát leveszi a szemét a végítéletéről, az az önzés logikusnak tűnő igájában marad és nem tud eligazodni a hétköznapi döntései között

sem. Így sem Istent nem szolgálja és mind a környezete és végül mind önmaga kárát és bukását szolgálja.

emlékeztetés Isten ígéjére

A tiszta gondolkodás azonban nem feledkezik meg Istenről. A tiszta látás tudja, hogy Isten szavától függött az, hogy Noé idejében hogy a víz pusztítsa, a teremtéskor pedig ugyanaz a víz építsen. Péter emlékeztet, és arra sarkall, hogy ismerjük meg az Urat: értsük meg az Ő szavát. Egész levelében az Úr és Jézus Krisztus ismerete, megismerése áll a középpontban és az ebből az ismeretből következő tettek sora. Péter szerint a tévtanítók szándékosan feledkeznek meg arról, hogy minden természeti rend mögött Isten áll. Ő a szavával teremtett és ha kellett a szavával adott parancsot az ítéletnek: az özönvíznek. Azonban míg a víz a megújítás eszköze volt, ami nem rendezte át az élet rendjét a földön, addig lesz egy olyan végső, mindenre kiterjedő Isteni ítélet, ami recsegve-ropogva minden elemet megolvaszt.

Péter itt az ószövetség végítéletének képét idézi, miszerint Isten tőzzel ítéli meg a világot. A tűz eléget, megolvaszt és átalakít mindent, ami nem állja a hőjét. Tehát olyan lesz a végső ítélet, ami elpusztít, eléget és átalakít mindent, amiben nem az igazság lakik, viszont megkíméli azt, ami Istennel kapcsolatban, közösségben van. Egyszerűen úgy fogalmazhatnánk meg, hogy a bűneink mind gyűlékonyak Isten szemében, míg egyedül az Ő érdeme és nekünk a keresztfán kinyilvánított kegyelme tűzálló.

Így Péter szerint egy feladatunk van: kapcsolódni Istenhez. Ennek módja pedig nem más, mint a kommunikáció. A vele való közösség. Istennel pedig az Ő ígéjén keresztül tudunk kapcsolatba lépni. Nemrég beszélgettem egy idősebb hívő testvéremmel, aki őszintén megvallotta, hogy vele beszélget az Úr. Nem merte senkinek sem mondani, nehogy gúnyolják, vagy kinevessék, de teljesen meg van róla győződve, hiszen csendességeiben tapasztalja, hogy kérdéseire, szorongásaira az Istentiszteletek, a reggeli bibliaolvasás mindig feleletet és biztatást adnak. Péter erről az Istennel való kommunikációra, közösségre szólít fel bennünket is, amikor szentségre szólít fel bennünket. Az Úr ismeretében kell élnünk és nem vakságban.

Az Úr pedig megígérte, hogy lesz végső elszámoltatás, lesz felelőségre vonás, tűz általi ítélet. Ezért ez a biztos végső pont kell meghatározza a mi jelen döntéseinket. Így pont, amikor kilátástalannak, bizonytalanak tűnik az életünk, akkor van a legnagyobb szükségünk arra, hogy felemelve a tekintetünket a végpontra: a végső ítéletre tekintsünk. Mert ha látjuk a célt, akkor tudjuk csak megtenni a szükséges következő lépést a helyes irányban. Így pont a kérdések között kapunk egy igen jó mankót, hogy dönteni tudjunk: Amit teszünk, vajon mennyire szolgálja, mennyire méltó arra, hogy Isten megtartsa azt a tűzön keresztül is?

Azonban van, aki a várakozás túlzásába esik. Egyes keresztyén irányzatok pontos dátumot jelölnek ki a világ végeként és így okoznak riadalmat a hívekben. Ezzel azonban pont az életünk jelenét bénítják meg tévesen. A református, biblikus szemlélet mind a halogatókhoz képest, mind pedig a dátumokkal vagdalkozóknál is határozottabb. A végítélet közel van, itt van – MA is lehet! Úgy kell élnünk, úgy kell lássuk a hétköznapi kérdéseinket, a jövőnket, hogy tudjuk: az Úr kezében van az Ő visszajövele és ez lehet akár a mai nap is. Ez a

„radikális most”, ami életünknek minden percének jelentőséget, méltóságot és felelősséget ad. Ha a végidőkre tekintünk, akkor az mindig ott fog „lebegni” velünk célt és irányt mutatva.

Tisztán kell lássuk, hogy az utolsó nap, akár messze van, akár közel, bennünket is radikálisan érint. Mindezt pedig nem a megrettentés szándékával mondom, hanem a bizalomébredésével. Mert az utolsó nap számunkra nem személytelen ítéletmondás lesz, hanem a Megváltónk visszatérése. Az a Jézus tér vissza ítélni eleveneket és holtakat, aki testet öltött Igeként érted és értem vállalta a szenvedést. Aki érted és értem szállt alá poklokra. Aki értem és érted esedezik most is az Atya jobbán, hogy eddig elkövetett és még el nem követett bűneinkre is bocsánatot kapjunk. Pártfogónk van, de FELELŐSSÉGÜNK IS VAN! Megváltónk van, de ezzel olyan MÉLTÓSÁGOT KAPTUNK, amivel el kell tudnunk számolni. Bűnbocsánatunk van, de ezzel együtt életünk minden percének JELENTŐSÉGE IS VAN.

Lássunk tisztán, lássunk át az önzés hamisságán, hogy ha megüresítjük az eget, akkor egyszerre életünk értelmét dobjuk el önmagunktól. Ha üres az ég, akkor üres a mi szívünk is. Ha megtagadjuk a mi pártfogónkat, akkor megtagadjuk a felelősségünket, de ezzel megtagadjuk a tőle kapott méltóságunkat és életünk jelentőségét is. Ha kétkedünk, ha félünk elindulni az Úr útján, ha félünk a mi szívünket megüresíteni az önzéstől, akkor Jeremiás szavaival forduljunk Istenhez, aki kezében tartja az a biztos végső ítéletet:

„Gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek. Lásd, ők ezt mondogatják nekem: Hol van az ÚR igéje? Teljesedjék már be! ... de ne ejts rémületbe engem, légy oltalmam a veszedelem napján!” Ámen.

Ráfelelő ének: 462.3 – „Ha gyarlóságom meg nem is érzené...”

Imádság

Mindenható Édes Atyánk a Jézus Krisztus által!

Köszönjük azt az ígét, ami kijött a Te szádból: amivel világokat teremtesz és ítélsz meg, ami vezet és számunkra is utat mutat. Köszönjük, hogy a Te igéd – teremtető és ítéltő szavad – testet is öltött: hogy Fiad váltsága megtisztítson bennünket. A Te igéd igazság: add, hogy kétségeink, kérdéseink között ragaszkodjunk hozzá, hogy ha kell bennünket is megítéljen és újjáteremtsen!

Megváltó Jézus Krisztus!

Tied legyen minden dicsőség, hogy Te vállaltad értünk a keresztváltságot! Ez a zálogunk arra nézve, hogy tudhatjuk: az utolsó napon nem egy idegen ítélőbíró előtt kell megállanunk, hanem a Te szelíd szemeid előtt. Köszönjük, hogy Te engedelmes maradtál mindvégig, méghozzá a kereszthalálig! Ezért mi is felmagasztalunk téged, hogy minden nyelv vallja: Te vagy a mi Urunk, Te vagy a méltó Bárány, aki az ítélet és végidők lepecsételt könyvét átveszed!

Megszentelő Szentlélek Isten!

Köszönjük, hogy előtted nem kell semmit sem titkolnunk, hogy gyakran a mi szívünk beteg és a mi gondolkodásunk vak. De köszönjük, hogy Te az ige által most is a segítségünkre sietsz, hogy hitünkkel megragadjunk és Rád tekinthessünk. Megvalljuk, hogy szükségünk van Rád: nélküled az életünk céltalan és szívünk önzéssel teli. De köszönjük, hogy Te most is be akarod tölteni kegyelmeddel a mi szívünket.

Szentháromság, Egy, Örök és Igaz Isten!

Rád bízunk magunkat, a mi családjunkat, szeretteinket, barátainkat és rád bízunk gyülekezetünket is! Te légy a mi hűséges pásztorkunk! Te töröld le minden könnyet! Bátorítsd és vigasztald a betegeket és a gyászolókat. ... Te serkents bennünket készenlétre és várakozásra, hogy készen legyünk, amikor ez a világ elmúlik és új ég és új föld nyílik meg előttünk, amiben Igazság lakik! Add, hogy Téged várva tudjunk felelősséggel élni méltósággal élni! Kérünk, hogy egyházunk és országunk vezetőinek is Te adj bölcsességet!

Krisztusért kérünk hallgass meg minket! Ámen.

Csendes perc

Mi Atyánk

Hirdetések

Záró ének: 367.1-4 – „Emeljük Jézushoz szemünk...”

Áldás

Himnusz